

Wordt Murielle Lona (CEO Food for Thought) vanavond Business Personality of the Year 2009?

‘Doe wat je graag en goed doet’

‘Mensen die ik jaren niet meer gehoord had, hebben me opnieuw gemaild of gebeld toen ze mijn nominatie zagen’, vertelt Murielle Lona. “Winnen of niet, dat maakt niet veel uit. De steun, de aandacht en de reacties zijn al een beloning. Een vaste baan opzeggen en mijn eigen bedrijf beginnen was niet makkelijk. Zelfs goede vrienden vroegen na een paar maanden wanneer ik weer eens een echte job zou zoeken. Je leven omgooien is niet comfortabel, maar als je merkt dat je niet goed in je vel zit, is het belangrijk dat je iets durft te doen om uit te breken, want ik weet uit ervaring dat je daar gelukkiger van wordt.”

Iedereen die ergens tussen de dertig en veertig zweeft en zich afvraagt of dit het nu is, zal zich herkennen in het verhaal van Lona. Tussen haar studies, haar kinderen en haar job verloor ze de weg. “Ik ben voor het eerst moeder geworden toen ik 33 jaar was, een tweede kind volgde een jaar later. Na mijn studie economie heb ik me gespecialiseerd in alles wat met gezondheidszorg te maken heeft. Een goede manier om het intellectuele te combineren met de sociale aspecten van de economie. Ik heb onder andere aan de universiteit en voor een ziekenfonds gewerkt. Toen ik moeder werd, deed ik een job die ik met mijn ogen dicht kon. Met een druk jong gezin was dat net wat ik nodig had, dacht ik. Mis, want ik verloor mezelf uit het oog. Net als veel vrouwen in die situatie was ik niet bezig met wat ik graag deed of belangrijk vond. Mijn leven bestond uit werk en gezin, ik liet vriendschappen verwateren en deed niet meer aan sport. Wegens tijdsgebrek had ik mijn haar kort geknipt en ik leefde in grijze pulls. Mijn man begon me Muis te noemen, omdat ik er ook zo uitzag. Het leek alsof ik weggegomd was.”

Die Muis is ondertussen verdwenen. Wat stak het vuur aan de lont?

Lona: “Op een dag moest mijn zoontje Maurice, toen een jaar of drie, op school een tekening van zijn mama maken voor Moederdag. De juf vertelde me dat hij de hele dag had gehuild, omdat ik zo lelijk was. Toegegeven, de andere moeders waren een stuk vrouwelijker en glamouzeuzer dan ik. Maar toch. Het brak mijn hart. Toen ik terug thuis kwam, heb ik eens goed in de spiegel gekeken en beslist dat het zo niet verder kon. Die uitspraak van Maurice was mijn eerste klik.”

“Hoe je eruitziet is niet zo oppervlakkig als het lijkt. Het is een reflectie van wat er binnenin gebeurt. Omdat ik niet langer Murielle maar enkel mama was, zag ik er ook zo uit. Ik wilde meer tijd maken voor mezelf. Ik zocht een kring van babysitters, sprak weer af met vriendinnen en schreef me in een zwemclub in, zodat ik elke zondag om 9 uur zou gaan zwemmen. Ik had vaak geen zin, maar ik ging toch, want het was - verplicht - tijd voor mezelf. Mijn derde kind was een meisje en dat heeft me nog meer gesterkt in mijn vrouwelijkheid. Ik wilde een voorbeeld zijn. En ik wilde de avonturier die ik toch een beetje was opnieuw zoeken.”

Hoe wist je dat je een avontuurlijk kantje had?

“Tijdens mijn studie was het vooral het sociale aspect van de economie dat me aansprak en in mijn laatste jaar ben ik drie maanden naar India getrokken voor een studie over de vruchtbaarheid van vrouwen. Het was een van de eerste keren waarop ik beseftte dat ik iets kon bereiken, als ik het echt wilde. Ik heb het geld voor die reis bijeen gezocht, heb alles zelf georganiseerd en heb daar drie maanden lang mijn plan getrokken. Dat was een schitterende ervaring.”

“Het is een cliché, maar ik ontdekte er dat mensen blij kunnen zijn met heel weinig, wat ik in België nog niet gezien had. Ook mooi was dat ze het weinige dat ze hadden met elkaar deelden. Ik werd verliefd op het land en wilde er na die drie maanden graag opnieuw naartoe. Maar eenmaal terug in België zijn mijn plannen veranderd. Ik kwam een leuke Nederlander

Het is amper mei, maar vanavond wordt toch al de Business Personality of the Year 2009-award uitgereikt. Zoals de naam al laat vermoeden, draait het bij deze prijs niet alleen om cijfers en targets, maar vooral om een sterke persoonlijkheid. Een van de tien kandidaten is Murielle Lona, die twee jaar geleden haar leven omgootte en nu met haar evenementenbureau Food for Thought intellectueel entertainment wil brengen

DOOR NATHALIE LE BLANC / FOTO YANN BERTRAND

tegen die via Erasmus een paar maanden aan de universiteit van Namen studeerde. We zijn getrouwd, kregen kinderen en van India kwam niets meer in huis.”

Twee jaar geleden nam je ontslag zonder uitzicht op een andere loopbaan. Dat is in de ogen van veel mensen behoorlijk avontuurlijk.

“Mijn laatste job was bij een studiebureau dat in opdracht van de politiek en overheid onderzoek doet naar alles wat met gezondheidszorg te maken heeft. Boeiend, maar ook frustrerend, want hoe interessant onze ideeën ook waren, in de praktijk kwam er vaak niet veel van in huis. Wegens gebrek aan middelen, omdat onze ideeën niet in goede aarde vielen, noem maar op.”

“Ik had dat misschien nog jaren volgehouden, maar toen mijn dochter twee maanden was, kreeg ze een bloedvergiftiging. Gedurende twee lange dagen was haar toestand kritiek. Ze haalde het, maar

ik ben als een ander mens uit dat ziekenhuis gestapt. Voortaan wilde ik leven voor wat ik graag deed. Toen ik na mijn zwangerschapsverlof naar mijn job terugkeerde, viel het me op dat iedereen zo

Wist je ook waar dat pad naartoe ging?

“Niet meteen. Ik ging op zoek naar een job met een stevige sociale inslag, maar ik botste met mijn etiket van economete steevast op dezelfde muur. In het begin

MURIELLE LONA:

’Vrouwen netwerken uitstekend als het over hun gezin gaat: familie, vrienden, babysitters. Maar op professioneel vlak hechten ze te weinig belang aan hun netwerk. Ze eten snel een sandwich voor hun computer in plaats van met collega’s te lunchen. Dat is jammer

ernstig was. Ik vroeg mijn baas wat er in die paar maanden veranderd was. Jij, was zijn antwoord. Toen wist ik dat ik daar weg moest. Het leek alsof ik twintig jaar terug in de tijd ging en weer op het pad terecht kwam dat ik in India bewandeld had.”

gingen mijn ideeën alle kanten uit. Ik wilde van alles en nog wat doen, maar er kwam niets concreets uit de bus. Ik begon als zelfstandige voor het blogforum Jump te werken en heb een aantal artikels over gezondheidszorg geschreven. Dat gaf me

de tijd om echt na te denken. Als je altijd in vaste dienst hebt gewerkt, dan is het werk er gewoon. Nu moest ik het zelf uitvinden.”

Hoe heb je uitgevist wat je precies wilde doen?

“Ik heb een lezing bijgewoond van Avivah Wittenberg-Cox over ‘womenomics’. In dezelfde periode las ik een boek van Sara Laschever, *Women Don’t Ask*, over hoe vrouwen te weinig vragen wat ze willen. Toen wist ik het ineens. Ik wilde mensen zoals zij naar Brussel halen. Toen ik voor het studiebureau werkte, hielden mijn collega’s zich het liefst bezig met studiewerk en artikels schrijven. Als er voor een bepaald project nationale en internationale experts nodig waren, vroeg mijn baas altijd aan mij om die artsen, juristen en sociologen te zoeken, te contacteren en tot bij ons te brengen, omdat ik dat het liefste deed.”

“Als ik dat nu eens zou doen, maar dan veel breder, bedacht ik. Ik contacteerde Laschever. Voor ik haar boek had gelezen, zou ik dat nooit hebben gedurfd. Nu wist ik: nee heb je, ja kun je krijgen. Laschever wilde naar België komen als ik het budget rond kreeg. Dat was voor mij een enorme stimulans en een uitdaging, want nu moest ik uit de startblokken schieten.”

Het resultaat was Food for Thought. Wat is de bedoeling?

“Ik organiseer evenementen en lezingen over wat mij interesseert. Alles van de balans tussen werk en gezin over economie tot architectuur. Intellectueel entertainment met een sociaal kantje en heel informeel. Na een lezing kan er gegeten, gedronken en gepraat worden. Ik probeer originele locaties te vinden, want die net iets andere invalshoek is erg belangrijk.”

Wil je je vooral toespitsen op vrouwen?

“Absoluut niet. Mijn criterium is of een onderwerp mij persoonlijk boeit. Rudy Aernoudt kwam spreken over de crisis en Bruno Calmant van de Brusselse beurs had het over de waarden die onze economie kunnen redden. Ik heb Pierre Klees uitgenodigd, die het over vrijmetserij had, en de Canadese psycholoog Yvon Dallaire gaf een lezing over de verschillen tussen mannen en vrouwen. Op 13 mei komt Jean Gabard praten over het evenwicht bij een koppel als er kinderen komen.”

“De lezing van Sara Laschever was gericht op zakenvrouwen, maar het publiek dat naar iemand als Yvon Dallaire komt, is divers. Mannen, vrouwen, studenten en gepensioneerden, allemaal mensen die een fijne, interessante avond willen beleven. Soms zetten we na de lezing wat muziek op, dat maakt dat het een beetje een feestje wordt. Ik vind het boeiend om te zien hoe mensen elkaar treffen. Dat verschillende vrouwen me na de lezing van Laschever verteld hebben dat ze belangrijke contacten gelegd hadden, doet deugd.”

Zijn die evenementen ook een vorm van netwerken?

“Ja, want netwerken is belangrijk. Vrouwen doen dat uitstekend als het over hun gezin gaat. Ze hebben familie, vrienden en babysitters die hen kunnen helpen als het nodig is. Maar op professioneel vlak hechten ze te weinig belang aan hun netwerk. Ze eten snel een sandwich voor hun computer in plaats van met collega’s te lunchen. Dat is jammer.”

Ben je geslaagd in je opzet: leven voor wat je graag doet?

“Absoluut. Ik ben heel tevreden over wat ik nu doe. Ik ben amper zes maanden bezig en ik begin al een reputatie op te bouwen. In het begin was het moeilijk om bedrijven of sponsors te overtuigen, maar dat is ondertussen een stuk makkelijker. Nu contacteren sprekers en bedrijven mij zelf om iets voor hen te organiseren. Ik werk nu meer dan vroeger, maar anders. Beter aangepast aan mijn persoonlijkheid én aan mijn gezin. Ik kan iedereen aanraden om goed na te denken over wat je graag en goed doet, om vervolgens de stap te wagen. Verandering is niet makkelijk, maar het zal je een pak gelukkiger maken.”

www.foodforthought.be